

Hans Jacob Joensen, bispur í Havnar kirkju 5. mai mintist tey:

Sum vunnu okkum frælsi

Eisini føroyingar steðga á fyrri at minnst tey, sum við lívinum vunnu okkum tað frælsið, sum ongantíð er sjálffylgja, men sum altíð er dýrabar gáva.

(Prædika í Havnar Klirkju. Tekstur: Johannes kap. 14, 1-4)

„Hjarta tykkara verði ikki óttafult! Trúgvíð á Gud, og trúgvíð á meg!“ Í Faðirs míns hús eru mangir bústaðir. Var tað ikki so, hevði eg sagt tykkum tað, tí at eg fari burtur at tilbugva stað fyrri tykkum. Og tá ið eg eri farin burtur og havi tilbugvið stað fyrri tykkum, komi eg aftur og skal taka tykkum til mín, til tess har sum eg eri, skulu tit eisini vera. Og hvar eg fari, hagar víta tit vegin.“

Hin 9. apríl 1940 hersettu Týskarar Danmark og Norveg, og 13. apríl komu fyrstu bretsku hermennir til Føroya. Men hóast Bretar ikki komu í somu ørindum til Føroya sum Týskarar til Danmarkar og Noregs, so merkti hesin dagur tó, at nú

vóru vit ikki á sama hátt úttanveltað longur. Vónin um at sleppa undan teimum fylgjum, sum eitt kríggj altíð hevur við sær fyrri land og fólk – og her hjá okkum hugsaðu fólk sjálvsagt fyrst og fremst um sjómenninar – hon fanaði henda dagin. Hesir dagar vóru eingir fagnaðardagar, men teir loyptu frykt og ótta á fólk – hvat biðaði nú fyrri framman, hvussu fór lagna okkara at verða 14. apríl var sunnudagur, og páskeirnar vóru so tíðliga hetta árið, at hesin sunnudagur var 3. sunnudagur eftir páskeir, og prædikað varð eftir seinnu tekstarað. Fyrsta sunnudagin eftir hesingina ljóðaðu tí hesi orð í øllum kirkjum í

Føroyum, Danmark og Norvegi: Hjarta tykkara verði ikki óttafult! Trúgvíð á Gud, og trúgvíð á meg.

Tað man vera lítið at ivast í, at hesi orð nettupp henda dag hava havt eitt eigið lag. Við byrjanina av eini tíð, sum øll vistu fór at verða merkt av frykt og ófrættum, í eini tíð, har neyvan nakar kundi kenna seg tryggan, við hesa byrjan talaði Jesus til teirra og bað tey ikki óttast, men hava álít á Gudi og sær. Tað var sjálvandi ikki ætlan hansara, at fólk skuldu setast hendur í favn og hata Gud um at tryggja tey og lagnu teirra. Tey skuldu framhaldandi gera gerning sín, tí soleiðis hevði Gud fyriskipað frá fyrndar tíðum, men

tey skuldu framvegis gera hann í teirri trúgv, at tey og lagna teirra eisini í hesum tíðum vóru í Guds góðu hondum, og at hann framvegis vildi syrgja fyrri teimum, sum hann hevði gjørt tað til henda dag. Eisini í hesum ótryggu tíðum skuldi hann vera trygg teirra, og henda torføra tíð mátti ikki taka álitið á Gud frá teimum.

I dag eru lóðin hált hundrad ár, síðan týska hermegin gav seg undir teir sameindu og helt uppát við øllum hernaðarligum virksemin. Triggjar mánaðir seinna, hin 15. august 1945, góðu eisini japanar seg treytaleyst undir amerikanar, og seinna heimsbardagi var komin at enda. So ræðandi og ófrættakend boðini kendust, at annarheimsbardagi var brostin á, eins livandi og vónrik kendust boðini um, at umstíður var hesin ræðuligi bardagi av, og at fríður aftur valdaði landanna og fólkanna millum. Kríggj hava altíð sett sær ræðulig spor, men í so máta bar hetta kríggj av øllum øðrum. Ongantíð áður hevði eitt kríggj verið so umfatandi, ongantíð áður hevði eitt kríggj kravt so nógv mannalív, og ongantíð áður høvdu fólk upplivað so umfatandi materiellar oyðileggingar. Og enn eitt syrgiligt met varð sett undir hesum kríggnum, og tað vóru ræðuleikarnir í týningarlegunum, sum nú komu fyrri dagin, og tann píra ótolmáði óndskapur, ið har hevði rátt. At menniskju kundu fara við øðrum menniskjum á ein slíkan hátt, at hitt ónda kundi vera so ónt, tað høvdu mong ílt við at trúgva. Men veruleikans talu komst ikki úttanum, myndarnar úr týningarlegunum og vitnisburður teirra, ið komust undan við lívinum, søgdu frá einum óndskapi, sum bert fá hildu vera møguligan. Ei undur í at fólk spurdu, hvat var vorðið av tí góða menniskjanum.

Sjálvt um Føroyar ikki vóru beinleiðis uppi í krígsaterðum, so kom kríggj eisini her at seta sær síni greffligu spor. Føroyingar hava altíð vítað at tað var ikki vandaleyst at hava havið sum álitið, tá tað hevði so mangan kravt óhugnaliga stórt endurgjald aftur fyrri tær ríku gávur, tað læt. Men

kríggjð økti so ómetaliga nógv um vandan. Nú vóru tað ikki bert illveður og ódnir, ið hóttu; nú kom afturat hesum vandin frá flogfórum, kavbátum og minum. Og vanlukkurnar, sum av krígsávum raktu land og fólk, vóru bæði stórar og svárar. Tað var neyvan bygd, sum ikki varð rakt, og tað mundu vera fá húski, sum ikki á ein ella annan hátt merktu fylgurnar av kríggnum. Men hóast vandan og óvurstóru missirnar hildu landsmenn okkara fram at sigla, og sjálvt um lyfti Churchills ikki varð hildið, at hetta avrik ikki skuldi verða gloymt Føroyingum, so avdúkar tað kortini, hvønn týðning henda siglingin hevði serliga fyrri Bretland. I dag tykjast tað vera so fá, sum vita, hvat skomm er, men sjómenn okkara syrgdu fyrri, at vit komu óskammaðir burtur úr kríggnum, tí eisini vit guldú okkara riviliga part.

Kring allan heimin hava fólk steðgað á i dag. Ikki so nógv fyrri at minnst hesi ræðuligu árinu og teirra óndskap, men fyrri at minnst tað sum hendi, so tað ikki hendir aftur. Eisini vit Føroyingar steðga á i dag fyrri at minnst teir og tey, sum við lívinum sínum vunnu okkum tað frælsið, sum ongantíð er sjálffylgja, men sum altíð er dýrabar gáva, ið neyðugt kann verða at stríðast fyrri og geva liv sitt fyrri. Men fyrst og fremst steðga vit á i dag fyrri at lata tankar okkara í djúpari tøkk leita til hansara, ið øllum valdar, og sum hesi ár og árinu, ið aftan á komu, hevur syrgt fyrri okkum, og sum framvegis vil syrgja fyrri okkum, leggja vit liv og lagnu okkara í hendur hansara. Hann eigur altíð størstu tøkkinu. Tað var sannføringin fedra okkara, og tí leiðini mega vit ikki víkja frá, tí so verður av sonnum ringur endi. Tí líta vit enn í dag land og fólk í Guds varðveitslu. Hann varðveitir teir, ið ikki bóru boð í bý, og hann varðveitti eisini okkum, til vit einaferð siggja hann andlit til andlits. Gud troysti øll, sum syrgja og kenna sakn, ikki minst henda dag.

„Hjarta tykkara verði ikki óttafult! Trúgvíð á Gud, og trúgvíð á meg!“ Hóast licsi orð júst hin minniliga dagin hava kenst serliga viðkomandi, so merkir tað tó ikki, at tey ikki eisini á hesum hálvtrýss ára degi eftir krígglok hava nakað at siga okkum, hóast umstøður okkara nú eru ódrýsi. Hesi orð hava ongantíð verið staðbundin ella úðarbundin, men tey eru galdandi allar staðir og til allar tíðir, eisini dagin i dag. Sjálvandi er tað lettari sagt enn gjørt, tí eingin okkara kann leggja frá sær óttan, sum var hann eitt klædnaplage, ið okkum ikki nýtist longur. Gjøgnum allar tíðir hevur óttin sett sín serliga dām á mannalívið, og sjálvt

um tíðirnar hava verið ymiskar, so munnu tað tó vera fá tíðarbil í mannaøguni, har menniskju kundu liva úttan ótta fyrri einum ella øðrum. Og tí finst einki menniskja, sum ikki kennir til frykt og ótta. Tey hoyra livinum til, og tey hoyra teimum umstøðum til, sum tað gjørdist lutur okkara at liva undir. Og hvar er tað menniskja, sum ikki kennir til ótta fyrri tí, sum kann mæta okkum á lívsleiðini? So satt sum vit eiga framtíðina á, so satt verður óttin at fylgja okkum. Tí framtíðin er altíð tað ókendasta, tað sum vit ikki hava ræðið á, og sum tit kann taka okkum á bóli, fá ið vit minst vara. Og tí er tað framvegis ein avgerandi spurningur, um hesi orð veruliga eru ment at taka óttan og fryktina frá okkum. Tað man neyvan fara at ganga okkum stórvegis ein avgerandi spurningur, um hesi orð veruliga eru ment at taka óttan og fryktina frá okkum. Tað man neyvan fara at ganga okkum stórvegis ein avgerandi spurningur, um hesi orð veruliga eru ment at taka óttan og fryktina frá okkum. Tí vit hava veruliga grund at stúra, bæði sum einstaklingar og sum fólk.

Men páske dag hendi umskiftið. Tá skiltu lærisveinar, at hann, sum talaði hesi orð til teirra á fyrsta sinni, ikki var nakað vanligt menniskja, og orð hansara vóru heldur ikki vanlig mannaorð. Uppreisnin merkti, at hin deyði var livandi, at framtíðin og lívið tí hoyrdu honum til. Tí áttu orð og lyfti hansara ein myndugleika, sum røkk út um øll mark, ið annars eru sett fyrri øllum her, og tey kundu tað, eingin annar kundi, nevniliga reka burtur óttan og stúrarnu úr hjørtum teirra. Tað var júst ein av sannroyndum teirra hesar dagar. Sum hann livdi og hevði søk sína í sínum hondum, soleiðis vóru eisini orð hansara fór fyrri at virka tað, tey søgdu, og veita menniskjum tann veuleika, ið tey bóru boð um. Við orðum sínum sannførdi hinupprisni og livandi Jesus Kristus teir um, at teir hoyrdu honum til bæði í lívi og í deyða, og ein dag skuldu teir verða saman við honum í æviga ríki hansara. Tað var hetta ríki, ið var framtíð teirra, tað var tað, sum nú biðaði teimum og øllum, sum í trúgv settu álít sitt á hin upprisna og orð og lyfti hansara.

Enn i dag er hin livandi Jesus Kristus, sum stendur aftanfyrri orð síni. Og tað er hann, sum i dag sigur við okkum, at vit ikki skulu óttast, men hava álít á Gudi og honum. Í hús Faðirs hansara eru mangir bústaðir, og hann er farin burtur at gera pláss til teirra fyrri okkum. Og við hesum hevur eisini liv okkum.

Framhald á síðu 17

Føroya Handilsskúli

Treytað av myndugleikagóðkenning søkir Føroya Handilsskúli í Tórshavn eftir

Tímalærarar

frá 1. august 1995 ella eftir avtalu.

TÍMARNIR Á FHS ERU Í HESUM LÆRUGREINUM:

Bú- & roknskapur, fiskivinna, støddfrøði, dekoratión, danskt, týskt, føroyskt, samfelagslærur.

TÍMARNIR Á HH ERU Í HESUM LÆRUGREINUM:

Enskt, samtíðarsøga, úttanlandshandil, vinnulívsrættur, føroyskt og marknaðarførla, týskum og danskum.

FØRLEIKAKRØV:

Hægri útbúgving, handilsháskúla, lærdan háskúla, handilsfaklæraraprógv ella onnur við øðrum fortreytum. Umsøkjarar við vinnuroyndum hava fyrirum.

SETANARKOR:

Eftir nærri avtalu við Føroya Handilsskúla. Tey, sum fáa tímar, mugu í ein ávísan mun um neyðugt rokna við at skula undirvísa um kveldið og prívís á skeiðtænastu handilsskúlans.

LØN:

Í lønarrensi 13/21/24, 18/26/29, 16/21/29/31 hjá HL ella eftir avtalu.

UMSÓKN:

Umsókn við avritum av próvskjølum o.ø., skulu verða Føroya Handilsskúla á Marknagilsvegi 77, postsmoga 177, 110 Tórshavn í hendi 15. mai 1995.

LEYST AT SÓKJA:

29. apríl 1995. Galdandi til 15. mai 1995.

Føroya Handilsskúli

Á Føroya Handilsskúla fevnir frálæran um FHS-støðisárið, FHS 2. part, hægri handilsskúla, stakroyndir, merkonom, HMX, HD 1. part, datanom, figgjarskúlan og útbúgvingar/útbúgvingar í skeið.